

Sygn. akt IV CSK 148/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa Ministra Kultury i Dziedzictwa
Narodowego

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 25 września 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 24 września 2014 r., sygn. akt I ACa 332/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa
- Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa - koszty postępowania
kasacyjnego w kwocie 1800 (tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej, pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi, co wymagało wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ., z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący nie zawarł jednak w swojej

skardze wyodrębnionego wywodu prawnego wskazującego, w czym przejawia się, „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, nie publ., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, nie publ. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, nie publ.), lecz ograniczył się w istocie do powtórzenia uzasadnienia drugiej podstawy kasacyjnej - naruszenia przepisów postępowania - art. 378 § 1 i art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., które odnosi się w części do niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym kwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych sądu drugiej instancji (art. 398³ § 3 k.p.c.). Czym innym jest ponadto uzasadnienie podstaw kasacyjnych, a czym innym - uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, które ma przekonać o istnieniu przyczyny kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.